

er nu, ligesom det hed i Fjor, gaaet over paa den anden Side. Men da han gik over paa den anden Side i Fjor og efterlod Pladsen til den nuværende Finansminister, da blev der jo paalagt denne, den daværende Chef for Ministeriet, at han skulde sørge for at rense ud — saaledes sagde man. Det er desværre ikke sket. Udrensningen er i Gang, det er sikkert nok, men en virkelig Udrensning have vi ikke faaet, og navnlig er der tre Mænd, som vare stærkt mærkede af Begivenhederne i Fjor — det er det nuværende ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), det nuværende ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) og det forhenværende Medlem fra Lejre (Ole Hansen) — jeg siger, disse tre Mænd vare stærkt mærkede af Begivenhederne i Fjor, og jeg har flere Gange her i Salen gjort gældende, at det var i høj Grad urigtigt, at det ærede Medlem fra Ringkøbing atter skulde træde ind i Regeringen, før han var bleven renset ved en Rigsretssag.

At en Rigsretssag ikke er bleven anlagt mod disse Mænd, skyldes Højre; havde Højre villet det, havde Rigsretsanklagen været i Gang. Men Højre har baaret sig ad paa en højst mærkelig Maade her. Folketingets Højre, dem, vi have gaaende iblandt os herinde, har hædret det ærede Medlem fra Ringkøbing, ophøjet ham, ja ligefrem krøbet for ham ved alle Lejligheder, medens Højre ude i Landet har haanet denne Mand, smædet ham og slaaet løs paa ham, lavet Protesttog og Protestadresse imod ham. Jeg vil sige, at en ynkeligere Holdning har jeg aldrig set noget politisk Parti indtage end den tvungede Politik, Højre fører, naar man sammenligner dets Stilling her med dets Stilling udenfor denne Sal.

Naar man ser paa det foreliggende Finanslovsforslag, er en af de mest iøjnefaldende Ting det store Underskud paa 20 Mill. Kr. Ved Finansministerens Tale den 5. Oktober fik vi nogenlunde Rede paa den finansielle Stilling, men det havde sikkert været heldigere, om en saadan Redegørelse var kommen noget forinden. Det vil være ærede Medlemmer i dette Ting bekendt, at da den nu gældende Finanslov var til tredie Behandling i Marts, og da Tillægsbevillingsloven var til Behandling i April, blev der fra Socialdemokratiets Side rettet en Forespørgsel til Finansministeren, om han ikke vilde give os en Redegørelse over den finansielle Situation, hvori vi befandt os; men det

var ikke muligt den Gang at faa den daværende Finansminister til at udtale sig herom. Det havde været heldigt, om det var sket, men jeg forstaar godt, hvorfor man den Gang ikke vilde. Det var slet ikke, fordi Finansministeren ikke kunde, thi han maa absolut den Gang have haft fuld Rede paa, hvor uheldig den finansielle Stilling var. Men jeg gaar ud fra, at det var, fordi han ikke vilde eller ikke maatte udtale sig; Vælgerne maatte ikke faa noget at vide om, hvor sort den finansielle Stilling saa ud her i Landet. Det gjaldt den Gang om at forberede Militærforliget, hvor der skulde anvendes uhyre store Summer; og hvis Vælgerne den Gang havde faaet klar Besked om, hvordan Stillingen virkelig var, er det min Overbevisning, at Valgresultatet vilde være blevet et ganske andet, og at mange af dem, der nu sidde som Medlemmer i denne Sal, slet ikke vilde være blevne valgte. Derfor skulde der dækkes over det, derfor skulde det tilsløres. Vælgerne ere blevne førte bag Lyset, saa de først nu have faaet Rede paa den finansielle Stilling.

Nu havde det for øvrigt været ret overflødig, at den højtærede Finansminister holdt sin Tale, mener jeg, thi nu kunne vi alle se, hvordan det forholder sig. Tage vi de 3 Finansaar 1908—09, 1909—10, 1910—11 og gøre dem op hver for sig, se vi, at det sidste Statsregnskab viser en Underbalance paa 14,6 Millioner; at det Finanslovsforslag, der er forelagt for 1910—11, viser et Underskud paa 20 Millioner; og det Finansaar, hvori vi i Øjeblikket leve, og hvis Statsregnskab vi altsaa endnu ikke kende, vil sikkert ogsaa give et meget betydeligt Underskud, sikkert noget større, end det sidste Statsregnskab viser. Jeg tror ikke at overdrive, naar jeg siger, at disse tre Finansaar ville give et Underskud paa ca. 54 Millioner. Nu trøstes vi jo ganske vist med, at Statens Status er tilfredsstillende. Statsaktiverne opgives pr. 31. Marts d. A. at skulle udgøre 357 Mill. Kr., og naar hertil lægges Regnskabsbeholdningen paa 27 Mill. Kr., faa vi Statsaktiver til et Beløb af 384 Mill. Kr. Statsgælden opgøres til 254 Mill. Kr., saaledes at der bliver et Overskud paa 130 Mill. Kr. Men desværre eksisterer dette Overskud i Virkeligheden slet ikke, det er kun et rent regnskabsmæssigt Overskud. Vi maa jo huske paa, at meget af det, der betegnes som Statsaktiver, har meget ringe Værdi. Der er adskillige af Statsaktiverne, der slet ingen Rente give, og de 230 Mill. Kr., der ere anbragte i de danske Statsbaner,